

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: R. O.,
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 1. 2019, č. j. JMK 15239/2019, sp. zn. S-JMK
9546/2019/OD/No,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2019, č. j. ODSČ-74222/18-14 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán

vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl tedy žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, a to tím, že dne 8. 9. 2018 v 01:47 hod v Brně v ulici Plotní (poblíž budovy Plotní 43) jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes, reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když vozidlu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 77 km/h. Po odečtení tolerance měřicího zařízení ve výši 3 km/h z naměřené hodnoty byla vozidlu naměřena rychlost ve výši 74 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona v návaznosti na ustanovení § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 správního řádu a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.
4. Žalobce v rámci podané žaloby požádal rovněž o přiznání odkladného účinku žalobě. O této žádosti rozhodl krajský soud usnesením ze dne 12. 3. 2019, kterým odkladný účinek nebyl přiznán.

II. Žaloba

5. Žalobce především namítal, že předmětný skutek nespáchal a správní rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná. Žalobce jel v příslušné době svým vozidlem zcela přiměřenou rychlostí, přičemž pokud by hypoteticky došlo k překročení zákonné rychlosti, tak nejvýše o cca 4 km/h, která je však v rámci předepsané tolerance a odpovídá běžnému zrychlení v rámci řazení rychlostí nebo úpravě rychlosti při podmínkách provozu. Žalobci nebylo zřejmé, z jakého důvodu či příčin mohl policejní radar naměřit rychlost jeho vozidla kolem 77 km/h, ale takové naměření opakovaně rozporoval. Žalobce byl přesvědčen, že nastavení radaru nebylo v souladu s jeho předepsanými podmínkami, tedy zejména že měření pohybujícího se vozu bylo zkresleno statickým užitím daného typu radaru. Především tedy žalobce napadl nesprávné změření rychlosti vozu, které neodpovídalo jeho skutečné rychlosti, přičemž tato nesprávná hodnota rychlosti byla následně nesprávně vyhodnocena jako přestupek. Dle žalobce tak nebyly pro vydání napadeného rozhodnutí dány faktické ani právní důvody a napadené rozhodnutí je tak postiženou jak právní vadou, tak nesprávným faktickým zhodnocením.
6. Žalovaný však ve svém rozhodnutí uvedené skutečnosti zcela přešel a výslovně citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, které se týkalo měřicího zařízení typu RAMER 10. V posuzovaném případě se ovšem jedná o měřicí zařízení RAMER 10C, což je sice obdobný, ale jinak podstatně odlišný

typ zařízení. Nelze automaticky dovozovat správný výsledek měření pouze s odkazem na skutečnost, že kdyby vše nebylo nastaveno správně, pak by přístroj výsledek sám anuloval. To je právně nepřipustná argumentace, která z pouhé existence výsledku měření dovozuje přímo a bez dalšího jeho správnost. Správní orgán však výchozí předpoklady nastavení nehodnotily, ani se jimi nezabývaly.

7. Právní i faktické závěry žalovaného jsou tedy dle žalobce zcela nesprávné, protiprávní a nezákonné. Pokud vzaly správní orgány v potaz pouze tvrzení a skutečnosti na straně policejní hlídky a naopak nepřiznal jakoukoliv právní váhu tvrzení žalobce, je zde jednoznačná nerovnost v přístupu správního orgánu k účastníkům řízení a k rovnému hodnocení důkazů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 – 63. I v případě žalobce lze uvést, že z předložených důkazů není jakkoli doloženo, že by nastavení přístroje i jeho užití bylo skutečně správné. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí s tvrzeními žalobce ve spojitosti s uváděnou judikaturou nevypořádal.
8. Žalovaný se svým rozhodnutím a jeho zdůvodněním rovněž zcela a zásadním způsobem ocitl v rozporu s rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I ÚS 520/16, které lze svým obsahem i obecně použitelnou právní argumentací aplikovat i na případ žalobce. S ohledem na předmětné rozhodnutí je dle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné, trpí zásadními právními vadami, když žalovaný nesprávně a v rozporu s platným právem vyhodnotil posuzovanou situaci, zásadním a nezákonným způsobem zvýhodnil výpověď policistky oproti tvrzení žalobce, nepřihlédl k tvrzením žalobce a zejména v pochybnostech neuplatnil zásadu *in dubio pro reo*.
9. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 3. 2019 uvedl, že žalobce stejně jako ve správním řízení zcela obecně a bez důkazů, kterými by svá tvrzení doložil, uvedl, že nejel rychlostí, která mu byla naměřena. Svě tvrzení opřel pouze o domněnku, že nastavení radaru nebylo v souladu s předepsanými podmínkami a měření pohyblivého se vozů bylo zkresleno statickým užitím daného typu radaru. Žalovaný neshledal námitky žalobce důvodnými. Důkaz o rychlosti vozidla řízeného žalobcem byl pořízen radarovým měřičem RAMER 10C, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radarový měřič rychlosti nastavil strážník B., který absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu tohoto rychloměru. Žalovaný tedy v kontextu obecně formulovaných námitok žalobce neměl pochybnosti o nastavení měřiče rychlosti, který je určen jak pro měření rychlosti z místa, tak pro měření rychlosti za jízdy.
11. Provedené dokazování bylo dle názoru žalovaného dostatečné ke zjištění skutkového stavu nade vší pochybnost, a to i s přihlédnutím k námitkám žalobce, který v průběhu řízení nesouhlasil s naměřenou rychlostí. Jestliže žalobce zpochybnil odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu stran odlišného měřiče rychlosti, uvedl žalovaný, že se jednalo o totožný měřič rychlosti, tedy RAMER 10C. Nicméně žalovaný se domníval, že by tento přístup šel vztáhnout i na ostatní typy radarových měřičů rychlosti RAMER 10.

12. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
17. Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
18. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu

potřebném

pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

19. Krajský soud má za to, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce stran správnosti měření rychlosti. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo, když v tomto žalovaný výslovně uvedl, že zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu I. stupně bylo zcela dostatečné, plně se s tímto ztotožnil.
20. Krajský soud byl nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný a uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku ze dne 8. 9. 2018, úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku v dopravě ze dne 8. 9. 2018, záznam přestupku – foto z měřicího zařízení (fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti), foto v radarovém svazku, ověřovací list č. 230/17 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C č. 17/0341, osvědčení č. 3107/18 ze dne 17. 1. 2018 o absolvování odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru typu RAMER 10C, které bylo vystaveno strážníku B., a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce).
21. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem RAMER 10C, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ustanovení § 11

odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností,

kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku.

22. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění dalších důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr RAMER 10C splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá

z ověřovacího listu č. 230/17 ze dne 16. 11. 2017. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem.

O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost

a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s čitelnou registrační značkou

a dalšími souvisejícími údaji (směr odjezd aj.), jakož i foto v radarovém svazku. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Autorizovaného metrologického střediska. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 17/0341, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, že by zasahující policisté postupovali v rozporu s Návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům

ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s Návodem obsluhy a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno reflexí, pojezdem vozidla PČR či statickým užitím daného typu radaru. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku.

23. Co se týká procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je

třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení

použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace,

kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89).

24. Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu,

a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, v tomto případě fotografie z měřicího zařízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48).

25. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu skutečně vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z měřicího přístroje, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím,

že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku.

Stav

bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo rychlostí min. o 24 km/h vyšší, než byla maximální povolená rychlost na dané pozemní komunikaci. Provedení jiných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, a to ani v podané žalobě, by pak byl naprosto zbytečný (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).

26. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla toliko domněnkami, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Krajskému soudu proto ve shodě se žalovaným není zřejmé, co by jiné důkazy mohly pro věc jako takovou přinést.

27. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně

dovodit,

že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

28. Krajský soud naopak souhlasí se závěrem žalovaného, že dokumenty založené ve spisovém materiálu v souzené věci prokazují závěr správního orgánu I. stupně, že se žalobce dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný správně uzavřel, že žalovaný nepochybil, jestliže provedl důkaz fotografií z měřicího zařízení a vyhodnotil jej jako dostačující důkaz, neboť tento snímek nevykazuje žádné atypické či nestandardní znaky, ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na fotografii, resp. její věrohodnost, měla zpochybňovat.
29. Krajský soud v této souvislosti dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 3 As 82/2012-27, č. j. 1 As 83/2013-60), podle níž, „*pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze*“. Dále zdůrazňuje, že základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy není zaznamenána rychlost vozidla. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „*jestliže není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Z toho vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva po chybě měření*.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017 - 39, posuzoval přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kde k měření skutečné rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10C, tedy totožný přístroj jako v nyní posuzované věci. V bodě 28 svého rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že otázkou vlivu nedodržení návodu k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10C se již ve své judikatuře zabýval a dospěl k závěru, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51).*“ Z provedeného dokazování tak žádné důvodné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření rychlosti zjištěny nebyly. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje podle zdejšího soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie ověřovacího listu. K měření byl tedy použit kalibrovaný přístroj. Krajský soud proto vycházel ze závěru, že po dobu trvání ověření přesnosti

měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil, tedy by anuloval hodnotu měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43).

30. Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K výsledku obsluhy měřicího zařízení či provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například za situace, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51).
31. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, foto v radarovém svazku a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.
32. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr přitom žalobce nijak relevantně nevyvrátil. Uvedená argumentace žalobce byla ze strany žalovaného srozumitelně vyvrácena.
33. Podle krajského soudu tedy v řízení nebyla zpochybněna obsluha měřicího zařízení, která postupovala v souladu s návodem k obsluze, a nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla žalobce byla skutečnou rychlostí vozidla. Za této situace by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné.
34. V dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Uvedený závěr soudu ve vztahu k návrhu žalobce na provedení důkazu lze uzavřít tak, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60).
35. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjišťovat skutkový stav,

o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irrelevantní

a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady, přičemž nebylo na místě provádět dokazování

k novým skutečnostem.

36. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

37. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
38. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2021

r.

JUDr. Petr Polách, v.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.